

[Udenrigsministeren.]

somhed følge Gennemførelsen at denne Forordning og søge at intervenere, saafremt det viser sig, at Forordningen i Praksis kommer til at skade den dansksindede Befolkningsdel.

En Samling af Aktstykker vedrørende de Forhandlinger, der har fundet Sted om det sydslesvigske Spørgsmaal i den første Tid efter Danmarks Befrielse, er udarbejdet i Udenrigsministeriet. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har spurgt, hvornaar denne Samling kan ventes. Den er blevet forsinket af Typografstrejken og det Pres, der som Følge deraf siden har været paa Bogtrykkerne, men foreligger i Korrekturtryk og vil blive paa ca. 300 Sider. Den vil kunne udsendes i den nærmeste Fremtid.

Det Billede, jeg har tegnet af Forholdene i Sydslesvig, er ikke særlig lyst, og det er klart, at der kræves et fortsat energisk og maalbevidst Arbejde af os for at hjælpe Sydslesvigerne til deres Ret, ogsaa den politiske Ligeret, under det Interregnum, som den nuværende Administration betegner. Samtidig maa vi imidlertid ogsaa overveje, hvad vi skal søge at opnaa paa lang Sigt, altsaa i Forbindelse med den endelige Ordning af Tysklands Forhold.

Efter alt at dømme vil der blive god Tid til igen at overveje dette Spørgsmaal. Mange her i Landet troede, at Sydslesvigs Fremtid vilde blive afgjort af Stedfortræderne for Stormagternes Udenrigsministre paa deres Møde i London i Vinter eller paa det Møde af Stormagternes Udenrigsministre, der i Foraaret holdtes i Moskva. Man kunde i danske Dagblade læse, at den yderste Time var inde. Det var den imidlertid, som Begivenhederne viste, slet ikke. Der blev, for at sige det sagtmodigt, hverken i London eller i Moskva gjort store Fremskridt i Retning af Enighed om Tysklands Fred.

Paa de Stormagtsmøder, der er planlagt til Afholdelse i London i November Maaned — Stedfortræderne den 6. og de fire Udenrigsministre den 25. —, vil man forhaabentlig naa videre. Jeg er ikke i Stand til at forudsige Verdenshistoriens Gang. Men at dømme efter den foreliggende udenrigspolitiske Tilstand tør jeg ikke være saa optimistisk at tro, at man næste Maaned i London naar saa langt, at ogsaa det sydslesvigske Spørgsmaal bliver taget op til Be-

handling ved den Lejlighed, og de Oplysninger, Udenrigsministeriet har kunnet skaffe sig, tyder paa, at dette ikke vil ske.

Det sydslesvigske Spørgsmaal staar et Stykke nede paa Stormagternes Dagsorden og maa naturligt gøre det, idet der først maa tilvejebringes Enighed om de grundlæggende Principper for Tysklands Stilling og statslige Opbygning, navnlig Spørgsmaalet om Tysklands Enhed, om Tyskland skal være en Forbundsstat eller en Enhedsstat med en dominerende Centralregering.

Man gør sig maaske ikke altid i Danmark klart, at det sydslesvigske Problem, som for os er stort og betydningsfuldt, i Verdens Øjne er eet blandt mange andre.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har stillet det Spørgsmaal, hvilke Anstregelser jeg har gjort for at vække Stormagternes Interesse og Forstaaelse. Jeg kan her paa svare, at ikke blot har vore Ambassadører og Gesandter ved alle givne Lejligheder fremhævet Danmarks Synspunkter, og navnlig har vor Ambassadør i London staaet i stadig Kontakt med det britiske Udenrigsministerium, men jeg har ogsaa selv, som helst jeg har haft Mulighed derfor, overfor Repræsentanter for Stormagterne gjort Rede for vore Ønsker og søgt at vække Forstaaelse for det sydslesvigske Spørgsmaal.

Der foreligger ikke mig bekendt nogen Beslutning eller blot nogen Plan om, hvornaar en eventuel Fredskonference kan blive sammenkaldt. Det er under disse Omstændigheder sandsynligt, at der kan gaa lang Tid endnu, før Sydslesvigs Fremtid afgøres.

Jeg maa maaske her minde om, hvad jeg udtalte i dette høje Ting den 28. Februar i Aar. Jeg sagde dengang, at der var Grund til at tro, at Stormagterne ikke paa ny vil følge den Fremgangsmaade, som blev anvendt ved Fredsslutningerne med Tysklands Forbundsføller, hvor de fire Stormagters Udenrigsministre søgte at naa til Enighed indbyrdes om Traktaternes Ordlyd, før de blev forelagt for de allierede mindre Lande. Det synes nu at blive erkendt, at de mindre Lande ogsaa paa tidligere Stadier af Forhandlingerne bør have Lejlighed til at medvirke ved Udformningen af de endelige Beslutninger. I hvilken Form denne Medvirken vil ske, kan ikke siges, før de fire Stormagters Udenrigsministre har truffet deres Afgørelse. Efter de Oplysninger, der forelaa fra Moskva..